

(המשך מעמוד 17)

קופת-החולים הכללית שילמה 92 מיליון שקל (1985) לצעיר קטוע-רגל בן 23, שנפגע ברגלו בהיותו בן 9. הוא טוען כאמצעות עורך-דין שהוא הובלה לבית-החולים כרמל בשל פגעי עה ברגלו. בבית-החולים גיבסו את רגלו ונתנו לו כדור-הרגעה, תחת לבדוק את רגלו. כתוצאה מזה קטעו את רגלו עד הברך.

76 אלף דולר קיבלו מירי קופת-חולים הוריים אשר בנם הפך למפגר, לפי טענתם, מ"חסיון משולש" (ספטמבר 1985).

במיקרים של תשלום מדי כופר עבור טיפול כושל, מובן מאילו שכל השותפים לרשלנות יוצאים. זכאים: הכסף מכי סה על הכל. במיקרים אלה אין המומסד דואג להעניש את הרופאים המתרשלים.

מבקר-המדינה

ללא שיניים

מיקרים רבים של רשלנות רפואית מגיעים לשולחנו של מבקר המדינה, אך הוא מסוגל להתייחס רק למיקרים מעטים וגם זאת הוא עושה בעדינות רבה.

כך, למשל, פירסם מבקר-המדינה השנה (רוח 36) סיפור על מיקרה של ניתוח חולה-לב בשנות ה-50 לחייו בבית-חולים במרכז הארץ. לפי הדוח, אושפו האישה בבית-חולים בגלל התיקף-לב. שם נמצא בליבו קריש-דם. צוות-הרופאים החליט שעליו לעבור

החילת מטה

בעיקבות ניתוח קוסמטי. לשוכני

זה לקח חמש שנים להשתכנע

שהיתה רשלנות

בדיקות ניתוח-לב-פתוח. ואולם האישה ביקש לדחות את הניתוח עד לשובו של בנו מחו"ל. בית-החולים נענה לבקשה, והניתוח נדחה.

כאשר נערך הניתוח, בעבור שבועיים, הסתבר כי בפרק הזמן שעבר מאז הבדיקה חל שינוי במצב החולה: קרישי-דם נעלם, והניתוח הפך בכך למיותר.

ברוח לא פירסם מבקר-המדינה את שם בית-החולים ושמות הרופאים שביצעו את הניתוח המיותר וגרמו נזק לחולה. גם משרד-הבריאות לא נקט בצעדים, ואיש לא ענש על הרשלנות הרפואית — חוסר בדיקה חדשה לפני הניתוח.

מחכים לשופט

18 בספטמבר 1979 מתה בבית-חולים שיבא בתל-השומר חיילת בת 20 בעיקבות סיבוכי אחר ניתוח קוסמטי בפניה. הניתוח בוצע בידי הר"ר רפאל שפיר, והוגדר על-ידי כניתוח קל מאוד. חמש שנים היו נחרי צות כדי שהשופט, שחקר את נסיבות מותה של החיילת, יגיע למסקנה שכי כל הנראה נעברה בעניין זה עבירת רשלנות, בכך שלא בוצעו אצלה בדיקות מוקדמות מתאימות, ושהיה מחל באי-צידוד חדרה-ניתוח במיכשור מתאים בשעת ההרדמה.

מישרד-הבריאות יכול היה להגיע לאותה המסקנה תוך 12 שעות אחרי מותה של החיילת ולנקוט בצעדים מתאימים. אך בהרגלו, לא עשה זאת.

הוא לא עשה זאת גם במיקרה של מות תינוקה של אורה פישר בלידה בבית-החולים אסף הרופא באוקטובר 1983. אורה פישר שמעה שחבריה-הוותיקים, שמונתה על-ידי משרד-הבריאות לבדיקת המיקרה, קבעו כי הר"ר יצחק

משה זילברמן רוצה להתפטר

מתפקידו, אבל אין לו יורש — כי

במיפלת העבודה כולם מוסכסים

עם כולם. הרוטציה של באר-שבע

על ראשות העיריה מטעם אשל. מול מועמד של העבודה, הח"כ לשעבר ארי רי סבאג, וזכה שוב במישרה. בקיץ שעבר הודיע נאווי שנמאס לו, אחרי יותר מ-20 שנה בראשות העיריה, ואחרי שהיה כמעט-מועמד לנשיאות המדינה, ברצונו לפתוח בקריירה חדשה: נשיא הרשות השיפוטית של ההסתדרות.

לאף סיעה בעיריה לא היה אז הרוכב הדרוש לבחור מתוכה ראש-עיריה חדש. אורי סבאג, המועמד הכושל, הצליח לפלג את סיעת-העבודה וליצור קואליציה עם הליכוד והרתיים. יריבו

משה זילברמן, ראש עיריית באר-שבע, נלכד בלישכתו. פשוטו כמשמעו: אין הוא יכול לצאת, אין הוא יכול להתפטר, אין הוא יודע עד מתי יצטרך לשבת על כס ראש-העיריה. לפני שיבעה חודשים בדיוק הוא נבחר לתפקידו בישיבת מועצת-העירייה, בעיקבות הסכם שערכה סיעתו,

מועמד כרמל לא יסתכסך

אשל, עם סיעת מיפלת-העבודה. הסעיף המרכזי בהסכם: בחודש מרס 1987 הוא יתפטר ויפנה את מקומו לאיש-העבודה. היו אלה הימים שבטרם הרוטציה

מטרפד סבאג כוחו להזיק

בהחלטת-ביניים קיבל או המוסד לביקורת את העתירה, אסר על שלושה מחברי הסיעה להצביע בעד זילברמן. אך קבוצתו של כרמל התעלמה או מהצו.

המאבק המישפטי בין שני הפלגים נמשך כל החודשים האחרונים, כשכל צד מעסיק את מיטב עורכי-הדין של באר-שבע.

לפני שלושה שבועות נתקבלה ההחלטה הסופית במוסד לביקורת. היתה בה הפתעה לכל הצדדים:

(1) נדחתה דרישתו של סבאג להכיר בו כמועמד יחיד ובלעדיו;

ראש עיריה זילברמן לכוד בלישכתו

(2) נתקבלה דרישתו להכריז על הסכם-הרוטציה כבטל ומבוטל.

אין זו סתם החלטה מופשטת, שאפי-שר לצפצף עליה, כי בצידה היה גם איום: "סמכות הענישה בגין הפרת החלטת המוסד לביקורת מסורה לבית-הדין העליון של המפלגה (סעיף 60 של החוקה)."

מה יהיה עכשיו?

דבר אחד ברור: ראשות-העיריה שוב חמקה מאורי סבאג, אבל לפחות הוא הצליח להוכיח את כושרו לקלקל את התענוג לחבריו.

בגן כרמל אינו רוצה להסתכסך עם

ראש-עיר האל כורחו

ראשי מיפלתו ולהפך את החלטותיהם. גם כך הוא אינו פופולארי אצלם. הוא גם אינו רוצה, חלילה, שזילברמן יתפטר סתם כך, ללא הסכם, כי אז יפול התפקיד לידי אריק ניסן, היום ממלא מקום ראש-העיריה. ניסן, איש העבור, הודח על-ידי זילברמן ממועצת הפועלים, ובוודאי יישמח עכשיו לחטוף ממנו את השררה.

ובכלל, לפי ההסכם המקורי, אחרי הרוטציה צריכה מיישרת הממלא-מקום לעבור לאיש-אשל. לכן ברור שלפני ההתפטרות של זילברמן חייב להתפטר ניסן.

איש בבאר-שבע אינו יודע היום כיי צד יתגלגלו הדברים, את מירב הסיכויים נותנים העסקנים המקומיים לאפשרות שזילברמן ימשיך בתפקידו עד לבחירות. חבריו בסיעה מרוצים מכך שאין עליהם מוראה של שום מיפלתגה — במיוחד שלושת החברים (מתוך חמישה) שהם חברים רשומים במיפלתגה העבודה: אליהו נאווי, עובדיה קלאי ואברהם פידל.

ויותר מכל מרוצה אליהו נאווי עצי. מו. הוא הצליח לחמוק בזמן מלישכתו, וכעת הוא יכול להביט בכל המהומה לנזות רפואית. הוא לא היה זקוק להתי-לסת שופט.

פורש נאווי נמאס לו

דרשה אורה פישר את דוח-הוועדה, אך מישרד-הבריאות סירב למסור לה אותו. היא לחמה למעט ארבע-שנים, והגיעה לבג"ץ. רק אחרי התערבות בג"ץ קיבלה

הוותיק בסניף המיפלתגה, מזכיר מועצת-הפועלים בגן כרמל, ועוד שני חברים בסיעה, מיהרו לנהל משאומתן עם אשל. בתוך כמה ימים התפוררה הקואליציה של סבאג, בעוד אשל והעבודה גיבשו רוב.

ההסכם שאליו הגיעו השתיים: זילברמן, ממלא מקומו של נאווי — שאינו חבר המיפלתגה — יכהן מחצית התקופה שנותרה עד סוף הקרנציה, ואחרי-כך יתחלף עם איש-העבודה. היה ברור שהמדובר בכרמל.

כינתיים ניהל זילברמן את עירו ביד רמה. כממטה-הקסם הוא הצליח לחלץ את הקופה העירונית מהגרעונות האדירים — 47 מיליון דולר — התחיל בפרויקטים רציניים כמו בניית היכל-תרבות מקומי והקמת קניון, והיכה למועד הרוטציה.

גם סבאג לא ישב בשקט. הוא רקם את ניקמתו. את התפקיד הנכסף לא יקחו ממנו כלי-כך מהר, חשב.

עוד באוגוסט פנה סבאג למוסד לביקורת של מיפלתגה, בדרישה לבטל את ההסכם. לטענתו, אחרי שהיה מועמד המיפלתגה בבחירות האחרונות, חייבים חבריו להמשיך ולהצביע למענו בכל הצבעה.

בראשות הממשלה, והעסקנים כולם גילגלו את המילה על לשונם. באופן טיבעי קיבל ההסכם את שמו: "הסכם הרוטציה בעיריית באר-שבע".

נשכח אז רק פרט קטן אחד: לבקש את בירכתה של מיפלתגה-העבודה. בימים אלה, כאשר מגיע המועד לביצוע ההסכם, מתברר כי לסיעה נתחמשת החברים של העבודה אין מועמד מוסכם לתפקיד, ויותר מכך — המוסדות הארציים של המיפלתגה אוסרים את ביצוע הרוטציה.

זילברמן רוצה לעמוד בהבטחתו — אבל אין לו למי להעביר את השלטון! השבוע, ביום החמישי, התכנסה סיעת אשל והחליטה פה אחד: "נקיים את ההסכם הקואליציוני אחרי שהמוסדות המוסמכים של מיפלתגה-העבודה יאשרו אותו. שתי הסיעות צריכות להבטיח את קיומו לפני התפטרות ראש-העיריה."

תחילתו של הסיפור המוזר הוא במרד שיום לפני שנים אלה נאווי, איש-העבודה, בתוך מיפלתגה. נאווי וחבריו לא עזבו את מיפלתגה, אבל בעיריה הקימו את הסיעה העצמאית, אשל.

בבחירות האחרונות הוא התמודד